

KRONIEK
VAN DE STICHTING
GESLACHT MEES

Kroniek 2023

Jaargang 72 van de Mezenkroniek alweer. De oorlog van Rusland met Oekraïne is nog steeds aan de gang. Met als gevolg tienduizenden doden aan beide kanten, honderdduizenden gewonden en evenveel vluchtelingen. Voorlopig lijkt het einde van deze krankzinnige oorlog niet in zicht. In november 2022 was er een klimaatconferentie in Egypte om af te stemmen hoe de wereldwijde gevolgen van de temperatuurstijging te beperken. Na eindeloos overleg is de uitkomst de oprichting van een fonds, dat de gevolgen van klimaatsverandering in ontwikkelingslanden gaat bestrijden. Het meest urgent is het, om de CO2 uitstoot drastisch te verlagen. De grote winst bij de regionale verkiezingen van de Boer Burger Beweging in Nederland, maakt de inzet van te nemen maatregelen tegen deze uitstoot er niet makkelijker op. De economische groei in ons land zal in 2023 naar verwachting 1,6 procent bedragen, ondanks de inflatie en de zwakkere wereldhandel. Momenteel is er een dipje, deels veroorzaakt door de oorlog van Poetin en de nasleep van Corona. Iets luchtigers, in de sport is het hoogtepunt van 2023 het kampioenschap van Feyenoord. Trainer Arne Slot wist een winnend team te kneden, met grotendeels nieuwe spelers uit diverse landen. Meer dan noemenswaardig is de fantastische overwinning in de Londen Marathon van atlete Sifan Hassan, Nederlandse van Ethiopische komaf, ondanks flinke kramp in het begin van de race.

Joris Mees heeft de taak van penningmeester in het bestuur van onze stichting van Barend Mees overgenomen. Barend veel dank voor je jarenlange werk. Ook hartelijk dank voor je altijd positieve en inspirerende feedback op mijn redactiewerk voor de Kroniek. Enkele aanbevelingen van artikelen in dit jaargang van de Kroniek: een aangrijpend, hoogst aan te bevelen stuk van mijn neef David, over zijn ontmoeting met de dochter van de Duitse officier, die in de Tweede Wereldoorlog zijn vader Jaap bevrijdde uit een strafkamp in Berlijn. Een andere tip: een interview in de rubriek 'Krasse Knarren' met Antoinette Goslings-Mees. Madeline ter Horst-Mees schrijft over de brainstorm sessie van een aantal familieleden in Den Haag. Interessant is ook het stuk van onze kersverse penningmeester Joris Mees. Fijn is, dat er dankzij het van der Dussen familiefonds zoveel jonge Mezen zijn, die beschrijven wat zij met hun financiële ondersteuning doen. Adam Bow schrijft over zijn werk als componist voor videogames. Zijn zus Nicki heeft een opleiding tot verloskundige gedaan. Beiden woonachtig in Nieuw-Zeeland. Bas Mees bericht over zijn tussenjaar, om zich in te zetten voor de stichting AIESEC. Deze internationale jongerenorganisatie maakt zich sterk voor interculturele stages en vrijwilligerswerk. Sarah van Seters werkte vijf jaar bij een architectuur bedrijf in Vancouver en gaf zich op voor een 'Working Holiday Visa', zodat zij naar Australië en Nieuw-Zeeland kon gaan. Alexine Sakkers-Mees is een gitarist en muziekproducent. Met hulp van het van der Dussenfonds maakt zij haar debuut EP, een mini album. Lot van Neerbos vertelt over haar opleiding tot Ranger in Afrika. Anna Mees schrijft namens NOS digitaal over een overheids campagne betreffende 'de vrouw die meer werkt en de man die meer zorgt'. Verder nog een boeiend verslag van Ludo Mees over mijn documentaire 'Voelbaar Licht' over fijnschilder Jan Mankes. Tenslotte eveneens in andere media gepubliceerde stukken van uw eindredacteur over 'Polarisatie in de samenleving' en de grote unieke 'Vermeer expositie in het Rijksmuseum'.

Veel leesplezier, Jaap Mees, eindredactie, jaapmees@online.nl

Foto omslag:

Antoinette Goslings-Mees zet een haan op de Laurenskerk, Rotterdam, 1956.

Colofon

Bestuur en commissies

Schilderijen

Joost Mees,
Terbregse Rechter Rottekade 250
3055 XJ Rotterdam
tel. 06-206 286 57.
joost.mees@gmail.com

Genealogie/ adressenbestand/ website

Hans Mees,
Neherpark 136
2264 ZC leidschendam
tel. 070-3866304
jr.mees@hetnet.nl

Eindredactie Kroniek

Jaap Mees,
Westhaven 24b
2801PJ Gouda
tel. 06-48863305.
jaapmees@online.nl

Penningmeester

Joris Mees
Molendijk 41 A
3161 KK Rhooen
jorismees@hotmail.com

Stichting Geslacht Mees

Bank Mees Pierson
nr 255050593

ABN AMRO
IBAN
NL 82 ABNA 0255050593
Bic nummer ABNANL2A

Drukkerij:

Smiet Grafisch Totaal
Marconistraat 109,
2809 PG Gouda
info@smiet-offset.nl

Website Familie Mees
www.familiemees.com
(o.a. digitale Kroniek)

Familieberichten:

Geboren:

Cambridge (UK), 24 juni 2022: Benjamin Philip Ralph Mees, zoon van Pieter Laurens JRzn en Jemima Alice Mees-Snagge (R 13-13-2).

Saint-Jean-de-Verges (Frankrijk), 30 juli 2022: Christian Eduard Rudolf Mees, zoon van David Emanuel WAZn en Rosien Mees-Zuiderwijk (R 13-21-5).

Sechelt, British Columbia, 28 augustus 2022: Kalla Marie Mees, dochter van Ambrose Sky MJzn Mees en Jacqueline Marie Edgar (R XIV-8-1-3).

Amsterdam, 22 september 2022: Loek Marten Mees, zoon van Hugo Oscar WCzn Mees en Sanne Schweers (R XIV-12-1-1).

Gehuwd:

Gouda, 16 juni 2023: Jacob PRzn Mees (R 13-3-1) en Margriet Vaessen.

Overleden:

Haarlem, 15 juni 2022: Philippa Bdr Mees (R 11-17), geboren 21 december 1946, ex-echtgenote van Hendrik Frans de Boer.

Diversen:

Per 1 september 2022 is Roland Alexander Johannes WAZn Mees (R13-21-1) benoemd tot hoogleraar Praktijk van Bedrijfsethiek aan de faculteit Economie en Bedrijfskunde van de universiteit van Groningen (RUG). Deze functie vervult hij één dag per week.

Op 12 mei 2023 heeft Roland zijn inaugurele rede gehouden met titel "Understanding ourselves in times of climate change."

Ontbreekt in deze rubriek een aankondiging over een van uw familieleden?

Wees dan zo goed om een berichtje te sturen naar Hans Mees: jr.mees@hetnet.nl!

Ook als u verhuist of als uw e-mail adres wijzigt willen we dat graag op bovenstaand adres weten!

When there is an announcement missing on family-news in this section. Please, be so kind to send this information to Hans Mees: jr.mees@hetnet.nl

In the case you change house or e-mail address let me please know at this e-mail.

Hans Mees

In de Kroniek 2022 staat een artikel van Marten Mees (1946) met de titel Mezen in drie recente publicaties over het slavernijverleden.

Hierover zal binnenkort een boek van hem verschijnen met de titel: Van slaven-verzekering tot anti-slavernij-activisme en ondertitel De firma R. Mees & Zoonen en de familie Mees in de 18e en 19e eeuw.

Hoe Jaap Mees in 1943 ontsnapte uit dwangarbeid in Duitsland

Zoals velen die de Tweede Wereldoorlog meegemaakt hebben, sprak mijn vader zelden over zijn oorlogservaringen. Zijn broer, naar wie ik vernoemd ben, was aan het eind van de oorlog doodgeschoten. Gesprekken over die tijd brachten pijnlijke herinneringen naar boven. Zo nu en dan kreeg je als kind opeens even een inzicht. Bijvoorbeeld, toen aan het eind van de zestiger jaren vele vrouwen lange laarzen gingen dragen, was mijn vaders reactie: “Ik vind dat echt vreselijk!” Ik was verbaasd. “Waarom toch?” vroeg ik. “Nou, ik heb in de oorlog meer dan genoeg van die laarzen gezien” was het antwoord.

Hans Bahlmann (2e van links) en daarnaast Jaap Mees (1921-1994).

Belangrijke telefoon

In december 2021, toen ik nog werkte op de Amerikaanse ambassade in Berlijn, had ik opeens een vrouw aan de lijn die zich introduceerde als Gudrun. Ze vroeg in het Duits: “U kent zeker de naam Hans Bahlmann?” Ik begreep niet waar ze het over had. Ze legde uit: “In december van 1943 heeft mijn vader uw vader gered en weer naar huis gebracht.” En toen wist ik meteen dat ze sprak over een ongelooflijk verhaal dat ik in mijn jeugd wel had gehoord, maar wat ik eigenlijk nooit goed begrepen had. De vrouw wilde weten wat ik over dat gevaarlijke avontuur wist, hoe die twee elkaar leerden kennen, maar ik kon haar niets vertellen. Naar mijn weten had, nu tachtig jaar geleden, mijn vader tegen zijn wil in Berlijn gezeten. Ik wist dat mijn vader, nu tachtig jaar geleden, tegen zijn wil in Berlijn had gezeten. Naar mijn weten had hij kunnen vluchten, door zich te verzekeren van de hulp van een Duitse officier.

Documentatiecentrum

Mijn vriendin Priyam en ik hadden zijn naam gezocht via het documentatie centrum voor de nazi dwangarbeid, maar we hadden niets gevonden. Die vrouw, Gudrun, zei dat mijn vader na de oorlog trouw brieven had geschreven aan haar vader, hen opzocht met mijn broer Jonathan, en zelfs bij haar vaders begrafenis was geweest in november 1985. Ze heeft me naderhand foto's gestuurd van enkele brieven en kaarten. Het werd duidelijk dat ze veel meer wist dan ik. Zij wist ook, dat mijn vader een andere zoon had die voor de Amerikaanse regering werkte. Op het internet had ze door de jaren heen vermeldingen van mij, her en der gestationeerd, gezien. Opeens had ze gelezen dat ik in Berlijn werkte, dus had ze de ambassade gebeld en naar mij gevraagd.

Goede Duitser

Het enige wat ik mij herinnerde van wat vader ons vertelde was dat een ‘goede Duitser’ mijn vader helemaal naar de Nederlandse grens had begeleid, en dat elke keer dat er een patrouille langs kwam om documenten te controleren, deze Duitser in een officiersuniform de conducteurs afblafte: “Ik ben verantwoordelijk voor deze doofstomme jongen, en er komen geen papieren tevoorschijn. Doorlopen!” Mijn vader moest de hele reis gewoon zijn mond houden en doen alsof hij niets begreep. Gudrun vertelde me dat ze niet had geweten dat haar vader ooit een uniform gedragen had. Jacob Gregorius Mees (staak Rudolf Pieter, 1921-1994), was toen Nederland bezet werd

David, Moes, Vaas, Leonoor, Jaap en Peter in 1942
Familie van Jacob Mees en Emmy Mees van Stolk

een theologie student in Utrecht. Hij vond het verschrikkelijk dat Joodse hoogleraren al gauw ontslagen

werden en dat Joodse studenten niet meer mochten studeren. Studenten verspreidden de protestrede van de Leidense hoogleraar rechten, Prof. Cleveringa. Er vonden studentenstakingen plaats en het gevolg was dat de bezetter in April van 1943 eiste dat alle Nederlandse studenten een loyaliteitsverklaring zouden ondertekenen. Jaap, net als duizenden andere studenten, weigerde dat te doen. Het gevolg was dat hij werd opgeroepen om in Duitsland te werken. Hij vond het vreselijk om in een fabriek te werken, elf uur per dag, merkte al gauw dat de fabriek zijn eigen moestuin had, en vroeg of hij als tuinman mocht werken. Na maanden wachten werd dat toegestaan.

Pacifist

Gudrun kende de naam van de fabriek: Frieseke und Höpfner. Het maakte communicatie apparatuur voor de Luftwaffe. Haar vader was daar ingenieur. Maar ze vertelde me dat hij in het geheim pacifist was. Hij had eerder gewerkt voor Wernher von Braun op het eiland Usedom, waar de V2 raket ontwikkeld werd. Bahlmann vond dat verschrikkelijk en vroeg om overgeplaatst te worden naar Berlijn, waar zijn verloofde, Margot, woonde. De fabriek waar hij naar gestuurd werd en waar hij later mijn vader trof, stond buiten Berlijn, in de stad Potsdam. Gudrun zei dat het gebouw er nog steeds was en dat er zelfs een informatiebord was aangebracht over de dwangarbeiders. Op een grauwe, natte winterdag ben ik er een kijkje gaan nemen. Onvoorstelbaar: zelfs één van de oude barakken stond er nog, gebruikt als een normaal commercieel pand.

Fabriek Frieseke und Höpfner.

Avondmaal

Ik begreep, dat de Nederlandse studenten prinsen onder de dwangarbeiders waren vergeleken met de gevangenen uit Oost Europa. Nadat onze vader stierf hebben Jonathan en ik een prachtige brief van Jaap aan zijn ouders gevonden, waarin bleek dat hij op een zondag naar de Dom van Berlijn was gegaan om daar een kerkdienst bij te wonen. Dat mocht dus. Hij schreef over die ervaring: “...de hofprediker, Döhring, hield een fantastisch mooie preek, als een soort Paulus stond hij daar. En zoo’n massa mensen, de heele Dom vol. Mir ist gegeben alle Gewalt im Himmel und auf Erde. En: Ik ben met u alle dagen tot aan de voleinding der wereld. Bijzonder sterk, en fel, en zeer aangrijpend, zoo’n kernachtig eeuwig Evangeliewoord, en zoo’n eiland van geloovigen in de heidensche zee. Ik voelde me zoo heerlijk rustig, en het was mij te moede of ik thuis was. En men is ook recht thuis als men onder het woord Gods is... Na de dienst was er gelegenheid aan het Avondmaal deel te nemen. Het was het aangrijpendste Avondmaal en helemaal het ernstigste en tegelijk he vreugdevolste oogenblik wat ik in mijn leven had... Ik zag er mensen neerknielen tusschen de banken en deed het zelf ook, er was een oude blinde man bij, en soldaten, en vrouwen in’t zwart. Daarna kwamen telkens kleine groepjes naar voren, knielden neer en kregen van den prediker een stukje ouwel en een slokje wijn... En dat in zoo’n land met zulke mensen, en in zoo’n tijd, zoo’n verschrikkelijke tijd... Ik ben er onuitsprekelijk dankbaar voor, en weet dat dit het diepste is wat ons verbindt, voor eeuwig, en dat wij den dood ook gescheiden van elkaar niet hoeven te vreezen, maar blij kunnen zijn, dankbaar en blij voor deze gave...” Hij begreep toen dat er veel Duitsers waren die het helemaal niet met het nazi bewind eens waren “...ik zeg er bij dat je het abstracte denken hier wat afleert, het en bloc veroordelen, zoals de D. het over de Joden doen...”. Misschien heeft die laatste conclusie hem in de fabriek geholpen om het vertrouwen te winnen van de Duitser, die hem zou helpen te ontsnappen. Die vlucht moet gebeurd zijn in de laatste dagen van 1943, want hij was met de Kerst nog in Duitsland. Toen Jaap 70 werd schreef een van zijn vrienden, Dik Hueting, het volgende:

Winnie de Pooh

“Ondertussen zijn de Kerstdagen en de overstap van Oud op Nieuw op komst en - hoe merkwaardig dat misschien na zo’n tijd ook lijkt - dan komt in mijn gedachten jaar op jaar ook weer de Kerst naar boven, die wij in 1943 met elkaar in Berlijn beleefden in het barakkenkamp... en van die gedachten ben jij óók een deel. In onze barak-samenleving gold jij voor me als één der stabiele, rustgevende, altijd zichzelf blijvende elementen.

Je voordrachten, uit het blote hoofd, van hele stukken ‘Winnie the Pooh’ als we tijdens de talloze nachtbombardementen in de overdekte loopgraaf in onze dekens dicht tegen elkander gepakt zaten, zal ik nooit vergeten.”

Afgelopen oktober heb ik Gudrun en haar man opgezocht in het westen van Duitsland in de buurt van Oldenburg. Ik begreep, dat het pacifisme van haar vader een motivatie was geweest, maar waarom had hij zijn leven gewaagd om Jaap uit de dwangarbeid te halen? Was geld misschien een motivatie geweest? Ik hoorde nu, dat Bahlmann mijn vader niet alleen tot de Nederlandse grens, maar helemaal tot aan zijn ouderlijk huis in Rotterdam had gebracht.

Voormalige barak.

Daar had mijn grootvader, zei Gudrun, een groot goudstuk op tafel gelegd. Bahlmann heeft het niet aangeraakt. Het ging hem helemaal niet om een materiële beloning. Er was iets anders wat hem dwars zat: Zijn verloofde in Berlijn was een half-Joodse vrouw. Het was hem duidelijk geworden, dat het leven voor een “Mischling” steeds moeilijker werd. Gudrun vertelde me, dat haar vader kort nadat de reis met Jaap gelukt was zijn eigen Joodse schoonvader óók per trein naar Nederland bracht. Mijn vader dook onder, toen hij uit Duitsland terug was. Volgens Gudrun heeft hij Hans Bahlmann geholpen door een onderduikadres in Nederland voor die schoonvader te vinden. Gudrun vertelde me dat die man, haar grootvader dus, de oorlog heeft overleefd en in 1947 terug kwam in Duitsland.

Gedenkplaats Berlijn

Het is een wonder, dat Jaap Mees aan het eind van 1943 veilig terug naar Nederland kon terugkeren, dankzij deze moedige pacifist. In 2019 vertegenwoordigde ik de ambassade van de V.S. bij de heropening van de gedenkplaats in de Plötzensee gevangenis in Berlijn, waar de nazi's duizenden mensen geëxecuteerd hebben. Ik las daar een beschrijving over een Belgische dwangarbeider die gevlucht was.

Helaas werd hij weer opgepakt en was daar onthoofd. Dat maakt het bijzonder duidelijk hoe fragiel het leven van een dwangarbeider was. Daarom worden slavernij en dwangarbeid met recht beschouwd als misdaden tegen de menselijkheid, ook voor degenen die de nazi's als “Ariërs” beschouwden. Mijn vader leed jaren lang aan de ziekte van Parkinson. Het kan best zijn dat de stress van de oorlogsjaren er toe bijdroeg, dat hij niet bijzonder oud geworden is. Toch heeft hij een goed leven mogen leiden. Misschien heeft ook het leed van de oorlogsjaren er toe bijgedragen, dat hij als geestelijke veel voor zijn medemens heeft kunnen betekenen.

David Mees, Email: mees_david@hotmail.com

<https://drive.google.com/drive/folders/1ilt4euLXOHUEZEy8LdmElcAhXQFIW7nX?usp=sharing>

Joris Mees volgt Barend op als penningmeester.

Joris Mees (1978) is de nieuwe penningmeester van de Mezenstichting. Hij volgt Barend Mees op die dit jarenlang geweest is voor de Mezen. Joris is supply chain manager voor SBM Offshore in Schiedam. Hij is getrouwd met Danielle van Diepen en heeft drie zoons Ties, Pelle en Taeke. Joris is een zoon van Willem en Josée Mees-de Blaey.

Jaap Mees: Heb je enige ervaring met het penningmeester zijn?

Joris Mees: Laat ik het zo zeggen, ik ben erg handig met Excel en heb ook het penningmeesterschap beoefend van mijn jaarclub, maar dat vind ik niet meetellen. Mijn grootvader (Willem de Blaey) was accountant, dus misschien zit het ergens in de genen.

Ik ben geboren en getogen in Winterswijk en samen met mijn drie broers heb ik een onbezorgde jeugd genoten. Met name heb ik genoten van de ruimte en de vrijheid in een klein dorp, wat ik nu probeer terug te geven aan mijn kinderen. Na mijn VWO ben ik ontsnapt uit Winterswijk en ben ik een jaar gaan werken en reizen in Australië, Nieuw-Zeeland en Zuid-Oost Azië. Dit was nog in de tijd zonder mobiele telefoons en internet. Ik ben in mijn eentje vertrokken op 19-jarige leeftijd met een vijf voor Engels. Dat was een mooie uitdaging, die mij gevormd heeft tot de persoon die ik nu ben. Ik heb geleerd om zelfstandig te zijn, kansen te zien en benutten, hard te werken en te genieten van het leven. Ik heb de gekste baantjes gehad; van aardbeien planten, het plukken van peren, meloenen, paprika's, door-to-door salesman tot verhuizer. En natuurlijk heb ik veel gekke mensen ontmoet, vrienden gemaakt en vele avonturen beleefd. Ik kan het iedereen aanraden om zo'n gap year te doen. Bij terugkomst ben ik gaan studeren aan de TU Delft (1998) en uiteindelijk afgestudeerd als ingenieur in Systems Engineering, Policy Analysis and Management (Technische bestuurskunde). Het leuke van deze studie is dat je naast techniek ook management vakken krijgt. Ik heb een zeer leuke actieve studententijd gehad, waar ik nog vele vrienden (en mijn vrouw) aan overgehouden heb. De rode draad in mijn carrière is werken met mensen, onderhandelen en managen. Ik ben met name in de supply chain en procurement werkzaam geweest bij T-Mobile, Nestle, Heerema en nu werkzaam bij SBM Offshore waar ik leiding geef aan de supply chain afdeling. Een leuk detail is dat ik samenwerk met een hele verre neef Olivier Mees.

Q: Wat zijn je interesses en passies buiten het werk?

Reizen is een van onze passies. Samen met Danielle gingen we altijd op de bonnevooi naar een land om een rondreis te maken en dan regelde we alles ter plekke – Zuid-Afrika, Tanzania (Kilimanjaro beklommen), Eilandhoppen in Griekenland, Andalusië, Sicilië, Portugal. Het beste om een nieuwe cultuur te leren is om voor een langere periode in het buitenland te verblijven. Australië stond nog altijd op mijn lijstje en in 2016 vertrokken we met onze 3 zoons naar Sydney waar mijn vrouw een fellowship in de urologie ging doen. We zijn vertrokken zonder een huis te hebben, een officieel werkvisum en een school voor de kinderen. In het begin was het spannend of de kinderen zich konden aarden, maar dat ging sneller dan verwacht. Ze spraken binnen 3 maanden onderling Engels en hadden allemaal vrienden gemaakt. Het was een prachtig avontuur waar we geen

moment spijt van hebben gehad. Aan het einde hebben we onze droom verwezenlijkt en zijn we met ons gezin zeven maanden door Australië en Nieuw Zeeland gaan reizen. We hebben een Toyota Landcruiser en een off-road camper trailer gekocht en verbouwd met zonnepanelen, koelkast, extra grote accu, inverter,

watertank, keuken, bbq, gasstel etc. zodat we drie weken off the grid konden. Op de meest gekke plekken hebben we gekampeerd zoals het strand, in de woestijn of in de bush. De meest gekke dingen gedaan zoals zwemmen met walvishaaien, zeehonden en witte haaien. We hebben krokodillen, orca's walvissen gezien, mud-crabs en vissen gevangen voor het avondeten en nog veel meer. Een geweldige ervaring. Sinds september 2020 zijn we woonachtig aan de Molendijk in Rhoon, in het huis waar we oud willen worden. We zijn al meer dan twee jaar aan het verbouwen om onze droom te verwezenlijken. Nog steeds niet klaar maar we hebben nog even voordat we met pensioen gaan. Ik krijg energie van nieuwe dingen, veranderingen en uitdagingen. Maar vooral van reizen, eten en drinken met vrienden. Op sportief vlak: hardlopen, skiën/snowboarden, hockey, wielrennen, windsurfen etc.. Ik heb de marathon van Rotterdam gelopen. Op dit moment ben ik coach van het hockeyteam van een van mijn zonen bij Hockeyclub Barendrecht.

Q: Als je iets in de huidige tijd veranderd zou willen zien, wat zou dat zijn?

In Nederland zouden we meer open moeten staan voor andere culturen, want daar kunnen we nog zoveel van leren. Ik zou iedereen adviseren om een tijdje naar het buitenland te gaan, zodat je Nederland meer gaat waarderen.

Q: Welke filosofie, ideeën, denkbeelden of spirituele stromingen zijn belangrijk voor jou?

Ik heb geen affiniteit met enige godsdienst of politieke partij. Mijn motto is: Als je echt iets wilt, dan kan het. Dit begon al toen mijn rector zei dat ik na het behalen van mijn HAVO diploma niet zou slagen op het VWO. Of dat men ons voor gek verklaarden om met drie jonge kinderen naar Australië te vertrekken zonder een huis te hebben. Of een huis te verbouwen terwijl je er in woont zoals we nu doen. We zeggen te vaak in het leven dat iets niet kan (makkelijkste uitweg), maar ik ben er van overtuigd dat je het meeste wel kan als je maar de juiste prioriteit geeft en je er volledig voor inzet. Ik heb er erg veel zin om de rol van penningmeester op me te nemen en om samen met het bestuur mooie nieuwe dingen te bedenken ten goede van de stichting. Ik wil Barend bedanken voor de afgelopen jaren en de uitstekende overdracht.

Joris Mees, Email: jorismees@hotmail.com

Terugblik brainstormavond voor de Mezenstichting op 23 januari 2023

De oproep in de Kroniek van vorig jaar dat we dringend behoefte hebben aan 'meedenkers', familieleden die de stichting een warm hart toedragen, best wel eens iets willen doen, maar geen tijd hebben voor mogelijk tijdrovende bestuursverantwoordelijkheid, leverde met een extra telefoonronde een flink aantal Mezen op, van diverse leeftijden. Op 23 januari j.l. kwamen we bij elkaar in den Haag, met Winnie van Oorschot-Dorhout Mees, Anna Mees, Suzanne Dutilh-Mees, Madeline ter Horst, Joris Mees, Hans Mees, Jaap Mees, Volkert Mees, Mark Mees, Piet Hein Mees en Joost Mees. Ines Versteeg-Mees was helaas ziek en Barend kon uit Maastricht niet komen.

Opgewarmd door de winterse maaltijd van gastheer Piet Hein, volgde een levendige discussie over het wel en wee van onze familiestichting. Velen hebben goede herinneringen aan de familiedagen van ca tien jaar geleden en zouden zo'n dag graag weer eens meemaken. Er ontstaat al een voorzichtige wens om dat in 2024 te doen. Op zoek dus naar een locatie.

De Kroniek wordt gewaardeerd, maar zou ook digitaal gemaakt kunnen. Een nieuwsbrief zou snellere communicatie kunnen geven, maar de techniek en het schrijven kost veel tijd en die is schaars bij alle aanwezigen.

Penningmeester

De meest concrete actie was de overname van het penningmeesterschap van Barend door Joris, zoon van Willem en Josée Mees-de Blaey uit Winterswijk. Joris woont in Rotterdam en kan dus makkelijker de bijeenkomsten bezoeken dan Barend die in Maastricht woont. Heel fijn, Joris, welkom als penningmeester! Een woord van zeer hartelijke dank aan Barend is hier wel op z'n plaats, want hij heeft vele jaren voor de penningen gezorgd, vanuit den Haag, Australië en Maastricht. Verdere dank volgt rechtstreeks.

Afgesproken is verder dat Volkert met Hans zal communiceren over de genealogie, Piet Hein zal helpen bij het archief en Anna blijft met Jaap in contact en schrijft voor de Kroniek. Voor iedereen geldt een algehele wakkerheid op gebied van contact, familiebanden, gebeurtenissen binnen de familie enz.

Het was een geanimeerde avond en wordt in januari 2024 herhaald, Madeline ter Horst-Mees, Email: madelineterhorts@gmail.com

Antoinette is de dochter van pater familias Philip Mees en oudere zuster van onder andere Madeline ter Horst-Mees en Marten Mees. Zij studeerde ergotherapie, toen arbeidstherapie genoemd. In 1973 ging zij piano studeren aan het Rotterdams Conservatorium. Tegenwoordig begeleidt Antoinette het kamerkoor Oegstgeest, waarvan ze al veertig jaar lid is. Na een gezellige ontmoeting in Oegstgeest met koffie en appeltaart besluiten we elkaar te tutoyeren. In de rubriek 'Krasse tachtigers' kwamen eerder onder andere kinderrechtster Renée Mees (1934) en internist Evert Dorhout Mees (1925) aan bod.

Antoinette Goslings-Mees

Jaap: Jouw vader Philip Mees was de pater familias van de Mezen, hoe was jouw band met hem?

Antoinette: Allereerst: wat een eer geïnterviewd te worden! De band was hecht en zeer dierbaar. Hij had niet veel tijd voor huiselijke zaken, zat 's avonds tot laat aan zijn bureau te werken, een wit pakje 'State Express' sigaretten naast zich. Voor mij bijzonder was zijn hulp met de oude talen, samen op het kleine bankje in zijn kamer, midden jaren '50. Zelf, meer cultuurhistoricus dan zakenman, las hij Homerus, Vergilius e.a. praktisch van blad. Hij wilde heel graag dat ik mijn eindexamen gymnasium alfa zou halen om daarmee te kunnen gaan studeren.

Leesgroepje

Het onderwijs op het Montessori lyceum leek echter af en toe van minder belang dan de feestvreugde aldaar, dus was mijn intellectuele belangstelling een brug te ver voor een universitaire studie, welke ook.

Het examen is wel gehaald. Voor mijn twee latere beroepsopleidingen heeft vader helaas weinig interesse getoond. 25 Jaar later ben ik toegetreden tot een leesgroepje Homerus en Vergilius onder leiding van een classicus. Toen zónder dwang en mét interesse. Vader deed af en toe enthousiast mee.

Vader Philip en Antoinette

Wat zijn de belangrijkste dingen die je gedaan hebt in je leven?

Op mijn 5e begon ik piano te spelen op de grote concertvleugel van opa Mees. Op mijn 8e, 9e en 10e gingen de pianoboekjes mee naar een Kinderheim in Zwitserland, waar ik bij periodes naar toe gestuurd werd om in de hoge lucht af te komen van mijn astma. Ik leerde snel Zwitser-Duits (ik spreek en versta het nog steeds een beetje) en had het er, na even wennen, heerlijk, ondanks een vrij strak regime. Met deze verblijven heb ik voor mijn leven mijn hart verpand aan dit prachtige land, de heerlijke berglucht en sprookjesachtige uitzichten. Die liefde voor de bergen heb ik gelukkig samen met mijn echtgenoot aan onze kinderen kunnen doorgegeven. Mijn hele schooltijd heb ik Montessori - onderwijs genoten; het is een perfecte schoolkeuze geweest. Ik kijk er met trots en nostalgie op terug.

*Kinderheim,
Sonnegg, Zweisimmen.*

Wat zijn de belangrijkste hoogte-en dieptepunten?

Mijn eerste hoogtepunt was het mogen plaatsen van de haan op de transepttoren van de Laurenskerk in Rotterdam, april 1956. In mijn chique mantelpakje over ladders naar boven. Vader, zeer betrokken bij de kerk, had na het bombardement de herbouw mogelijk gemaakt met de nodige financiën. Ander hoogtepunt is een aantal prachtige reizen, sommigen ver weg. Zo mocht ik met mijn echtgenoot mee naar een congres in Nagasaki, Japan, over het risico op schildklierkanker in Europa ten gevolge van de kernramp in Tsjernobyl. Ook een culturele groepsreis naar Myanmar heeft op mij grote indruk gemaakt. We maakten een groot aantal cultureel getinte cruises o.a. naar de Oostzee, de Middellandse Zee, de Zwarte Zee en de Rode Zee. We hebben daardoor heel veel gezien. Een zeer recent hoogtepunt vond afgelopen Pasen plaats. We waren met een compleet gezin, drie generaties, bij elkaar in Rockanje, al vele decennia een heerlijke familieplek.

Dieptepunten waren en zijn er ook. Het verlies van mijn ouders en twee van mijn broers, ziekte en de laatste jaren ook het verlies van dierbare vrienden om ons heen. Dit alles heeft zijn impact en het besef, dat zomaar het leven er heel anders uit kan komen te zien.

Antoinette plaatst in 1956 een haan op de Laurenskerk in Rotterdam

Welke opleidingen gevolgd, welk beroep uitgeoefend of vrijwilligerswerk gedaan?

Mijn eerste opleiding was een paramedische, ergotherapie, destijds arbeidstherapie genaamd. Ik deed altijd al graag dingen met mijn handen en dat leek me mooi te gebruiken in de revalidatie. Er kwam heel veel medische kennis en terminologie bij kijken. Dat was handig toen ik later trouwde met een arts, Bernard Goslings, internist-endocrinoloog in het LUMC. Ik heb slechts een heel korte periode als ergotherapeut gewerkt in het Zeehospitum in Katwijk.

We verhuisden naar Deventer en daar werd ik moeder van dochter Marie Louise ('64) en zoon Jan Oege ('65). In Leiden werd in '68 onze jongste zoon Carel geboren.

Rotterdams Conservatorium

Als moeder van drie jonge kinderen heb ik mijn pianostudie weer opgepakt en ben ik in 1973 gestart met de opleiding piano aan het Rotterdams Conservatorium, mijn passie achterna. Wat heb ik genoten van die 5 jaar! Zoveel muziek en kennis daarvan die op me afkwam. Het was zwaar, maar een openbaring en verrijking in mijn leven. Ik ben mijn gezin dan ook nog steeds dankbaar voor het geduld tijdens de vele uren pianostudie in huis en de lessen in Rotterdam waar ik in mijn lichtblauwe 'Eend' naar toe reed. Ik startte een lespraktijk aan huis en heb ontzettend veel plezier beleefd aan hoe dat zich allemaal ontwikkelde. Uitvoeringen aan de vleugel thuis, dat waren zeker ook hoogtepunten. Ik studeerde intussen verder en heb met vrienden heel veel kamermuziek gemaakt. Een tiental jaren was ik pianist van een salonorkest, zes vrouwen in het blauw, stad en land toerden we af voor bruiloften en partijen, vaak onvergetelijke momenten. Momenteel doe ik de piano-begeleiding van het kamerkoor Oegstgeest, waarvan ik dit jaar 40 jaar lid ben! Met veel plezier heb ik vrijwilligerswerk gedaan bij een welzijnsstichting: activiteiten organiseren voor ouderen, meestal alleenstaand, bustochten begeleiden dwars door 't land, gezelligheidsbijeenkomsten, lunches aan een grote tafel, bedoeld om eenzame mensen even uit hun isolement te halen.

Hoe sterk is jouw connectie met de familie Mees, hoe merken we dit?

Deze kon beter. Ik heb bijna elke Mezendag, groot of klein, met plezier bezocht, maar de connectie blijft eigenlijk beperkt tot de directe familielijn.

Solidariteit

Wat vindt je van de roerige tijden waarin we nu leven: de oorlog in Oekraïne, Corona en de winst van de BBB?

De Coronatijd was spannend, ook wel angstig in het begin en maatschappij ontredderend. Het leidde bij jong en oud tot eenzaamheid en veel psychische schade. Leve de snelle ontwikkeling van vaccins, hoe veel erger had het anders kunnen worden. De oorlog in Oekraïne is afgrijselijk, mens ontrend en onvoorstelbaar wreed. Wij zijn de hoogste solidariteit verplicht aan de vluchtelingen en bewoners van dat land. Met politiek houd ik me niet zo bezig. Ik blijf wel goed op de hoogte en maak mij zorgen om de besluiteloosheid en het onvermogen van de regering om de vele problemen op te lossen, vooral wat betref het natuurbehoud.

Ophouden met expansiedrift

Wat zou je het liefst veranderd willen zien in deze tijd?

Geboortebepierking in de hele wereld om een milieuramp te voorkomen en armoede te bestrijden. Ophouden met expansiedrift om niet alleen gebied op aarde te veroveren, maar zelfs ook op andere planeten. Doe met dat geld iets aan het klimaatprobleem, armoedebestrijding en ongeletterdheid. Graag vermindering van immense verzuivering, verniel zuchtigheid, agressief en individualistisch gedrag in de maatschappij. Wapen- en messenverbod en een jaar dienstplicht, voor jongens en meisjes. Iets meer rekening houden met ouderen wat betreft digitale verplichtingen. Iets minder genderdiscussies.

Wat zijn jouw grootste interesses/ passies?

Nog steeds speel ik met veel plezier piano, het liefst in ensemble verband. Ik lees graag historische romans, meestal over componisten, musici en andere kunstenaars. Musea bezoek ik geregeld en we zijn in vakanties nog best actief te voet of op de fiets.

Heb je een levensmotto?

Een echt levensmotto heb ik niet. Proberen van alles wat op mijn weg komt het beste te maken. De jongere generaties, vooral die van de kleinkinderen vormen een bron van vreugde door hun verhalen en bezigheden. Interesse in hen tonen behoort tot mijn hoogste prioriteit.

Geloof je in een hiernamaals, waarom wel of niet?

Ik geloof niet in een hiernamaals. Ik ben praktisch gericht en laat komen wat komt. Ik ben dankbaar voor mijn leven op aarde en vind mijzelf te onbelangrijk voor meer dan dat.

Interview: Jaap Mees, tekst: Antoinette Goslings-Mees, Email: ant.goslings@planet.nl

Zorgen over polarisatie in de samenleving

Driekwart van de Nederlanders maakt zich zorgen over de polarisatie en verharding in de samenleving. Dit blijkt uit een recent onderzoek van het Sociaal Cultureel Planbureau(SCP). De deelnemers doelen vooral op de verharding en verruwing in het politieke debat. Zij vinden het belangrijk, dat de toon wat meer getuigt van wederzijds respect en de inhoud meer centraal staat.

Discrepantie

In hun dagelijkse leven op het werk en in hun vriendenkring, ervaren zij die polarisatie niet zo sterk. Er is vaak een discrepantie tussen wat de media kiezen als onderwerpen en de ervaringen in hun eigen leven. Op de Academie voor de Journalistiek in Tilburg, leerde ik dat een bericht vooral nieuwswaarde heeft, als het slecht nieuws is en afwijkend van aard. Als er tien mensen van hun werk naar huis gaan, komen er negen goed en veilig thuis aan. Eén verongelukt er en alle aandacht gaat naar diegene uit en niet naar de anderen.

Koopwaar

In de media wordt naar verhouding het negatieve, het sensationele en het verontrustende te veel uitvergroot. Daarbij is het goed te realiseren, dat nieuws koopwaar is. Niet voor niets zijn de kijkcijfers heilig bij de televisie. Een goed recent voorbeeld zijn de racistische projecties op de Erasmusbrug in Rotterdam op Oudejaarsavond. Heel terecht dat er aandacht aan deze misstand wordt gegeven, alleen staan diegene die dit hebben veroorzaakt te juichen bij zoveel aandacht, daar zijn ze juist op uit. Dat is een ingewikkelde spagaat.

Diepgang

Er zou meer aandacht voor humane en verbindende programma's moeten zijn. Programmamakers zouden niet moeten zwichten voor de terreur van de kijkcijfers, maar meer oog moeten hebben voor kwaliteit en diepgang. In het politieke debat is er veel te veel aandacht voor de extremisten/populisten. De grootste schreeuwlelijken als Forum voor Democratie (Demagogie), de PVV en figuren als Engel, kapen alle nieuwskoppen als ze opruiende en democratie ontwrichtende uitspraken doen.

Ontwrichtend

Uit het onderzoek komt ook naar voren, dat een gepolariseerde samenleving de vijandigheid tussen politieke tegenstanders aanwakkert. Meningsverschillen zijn goed en horen bij een democratie, maar polarisatie werkt ontwrichtend en dient geen enkel doel. In deze hele discussie zouden de media meer verantwoordelijkheid kunnen nemen. Ook zou het duidelijker zijn om te weten, vanuit welk perspectief het nieuws wordt gebracht. Een kritische benadering is nodig, maar kan soms ook te ver doorschieten. Iets meer relativisering en aandacht voor zinvolle gebeurtenissen is broodnodig.

Een suggestie: wellicht kan een krant, tijdschrift of actualiteitenprogramma iets meer plaats bieden aan het waardevolle en inspirerende, dat er dagelijks gebeurt, maar vaak onderbelicht blijft.

Jaap Mees, Email: jaapmees@online.nl (gekozen in de dagselectie in www.blendle.com).

Documentaire ‘Voelbaar Licht’ van Jaap Mees over Jan Mankes

Hoe het onzichtbare zichtbaar wordt en de stilte hoorbaar. Een nieuwe documentaire ‘Voelbaar Licht’ getiteld, van Jaap Mees over de fijnschilder Jan Mankes

Bloeiend landschap.

School voor de Journalistiek in Tilburg en de Filmacademie in Londen (regie/scenario) en maakte diverse korte en lange films, met name documentaires. Sommigen zijn vertoond in internationale filmfestivals in o.a. Dublin, Londen, New York, Washington, Sitges, Montreal, Utrecht en Manchester. Nu schrijft hij voor de digitale media Reporters Online, Blendle en www.jaapmees.nl.

Zie meer over het werk van Jaap op zijn website: <http://www.free-spirits-film.eu>.

Jan Mankes

De fijnschilder Jan Mankes werd geboren in 1889 en stierf jong in 1920, pas 31 jaar oud, aan een combinatie van de Spaanse griep en tuberculose. In zijn jonge leven heeft hij op velen indruk gemaakt. Hij koos er bewust voor om de landschappen uit zijn buurt te schilderen. En met name dieren, groot en klein en mensen uit zijn directe omgeving. Het grootste deel van zijn leven als beeldend kunstenaar, woonde hij in het kleine Friese landelijke dorp De Knijpe (1909-1915) en later in het bosrijke Eerbeek (1916-1920) in Gelderland. Hij trouwde met Annie Zernike, Neerland's eerste vrouwelijke predikant (doopsgezind), die een belangrijke rol in zijn leven speelde.

Voor Jaap was de hoofddreun om een documentaire aan Jan Mankes te wijden, de verinnerlijking en bezieling, die uit het als poëtisch realistische omschreven werk van Jan Mankes, blijkt. Zo licht Jaap toe: “Toen Mankes in zijn latere leven TBC kreeg, was hij nog meer dan ervoor aan huis gebonden. Hij bleef dichtbij huis om zijn onderwerpen te schilderen, die hem nauw aan het hart lagen. Zoals dieren en mensen uit zijn eigen omgeving, zoals zijn vrouw Annie Zernike en zijn vader”.

“Als je op jezelf teruggeworpen wordt door een ernstige ziekte of het verlies van een dierbare, kun je je ervan bewust worden wat echt belangrijk is in het leven en wat niet. Ik weet dat uit eigen ervaring, omdat ik meerdere keren in mijn leven ernstig ziek geweest ben. Cruciaal worden dan begrippen als vriendschap, liefde, compassie, creativiteit en solidariteit. Je gaat de confrontatie aan met je eindigheid en dat roept vragen op die gepaard kunnen gaan met verinnerlijking, verstillings, bezieling en spiritualiteit”.

Ik tref Jaap bij Café/Brasserie Keijzer naast het Concertgebouw in Amsterdam. We spreken daar vaker af om over de Kroniek te bomen en over Feyenoord natuurlijk als geboren Rotterdammers!

Deze keer is de reden van onze afspraak bijzonder, omdat Jaap vrij recent een nieuwe documentaire heeft afgeleverd. De schilder Jan Mankes is het onderwerp. Een aantal jaren terug schreven we al in de Kroniek over een van Jaap's eerdere documentaires ‘Het licht van Tabor’ (2013). Jaap is, naast eindredacteur van onze Kroniek, filmmaker en freelance journalist. Hij voltooide de

Volgens Jaap getuigt Mankes' leven en werk ervan, dat in tijden van nood en tegenslag er innerlijke krachten vrij kunnen komen, die door de beperkingen en obstakels heen kunnen breken. Dat roept boeiende vragen op, wat de eigenlijke en diepere betekenis van kunst is. In dit geval, van de visuele kunst van Jan Mankes. Dit laatste wordt onderzocht in de documentaire. En daarmee is het onderwerp ook weer direct actueel als we kijken naar de huidige wereld om ons heen (pandemie, klimaatcrisis, oorlog). Welke betekenis heeft kunst?

Mankes met zoon Beint op zijn ziekbed

Onderzoekende geest

Wie was Jan Mankes? Om die vraag te beantwoorden, is het nuttig om het interview met Jan Mankes kenner Jan de Lange (Arnhem, 1952) er bij te nemen, dat verscheen ter gelegenheid van de honderdste sterfdag van Mankes op 23 april 1920. Jan de Lange is kunsthistoricus/onderzoeker, schrijver en curator van exposities, schreef in 1987 een doctoraalscriptie over Mankes en maakte tentoonstellingen en publicaties over zijn werk. ".....Je ziet erin wat je zelf wilt zien. Het beeld van de eenzelve, wereldvreemde kluizenaar klopt niet. Mankes stond midden in de wereld, had een grote belangstelling voor mens en natuur, volgde de ontwikkelingen in de beeldende kunst en las vele kranten en kunsttijdschriften. Naast aandacht voor zijn werk was hij sociaal, erudiet, vriendelijk, koppig en eigenwijs. Hij had humor, was plezierig in de omgang, wist zeer goed wat hij wilde en had sterke voor- en afkeuren. Met zijn onderzoekende geest zocht Jan Mankes zijn hele

Bomenrij

leven naar antwoorden op levensvragen. Mankes is geen autodidact, hij heeft de avond kunstacademie gedaan in Den Haag en kreeg in Delft een opleiding in glas schilderen, bij het beroemde atelier van Jan Schouten. Het is niet bekend of er glasschilderingen bewaard gebleven zijn, het waren opdrachten. Dit was een interessante tijd voor hem. Naast ontwikkelingen in de kunst en gesprekken over politiek en religie, kwam hij ook in contact met moderne ideeën, zoals modernisme, vrijdenkerij, Christen Anarchisme, antimilitarisme en vegetarisme. Nadat hij glasschilder was geworden, heeft hij besloten om onafhankelijk kunstenaar te worden. De techniek van het glas schilderen heeft hij later wel gebruikt als zelfstandig schilder". Het gehele interview met Jan de Lange is te vinden in de Mezenkroniek van 2020.(www.familiemees.com)

Ingetogen

De documentaire 'Voelbaar Licht' bespreekt het werk en betekenis van Mankes aan de hand van bijdragen van een kleurrijk gezelschap aan beeldende kunstenaars, schrijvers, kunsthistorici die allen aan het woord komen. Dat maakt het zeer onderhoudend en informatief. Naast bekende namen als de dichter, schrijver Willem Jan Otten, priester, schrijver en kunsthistoricus Antoine Bodar en beeldend kunstenaar Pieter Jan Knorr, komen

ook voor het oogminder bekende kunst kenners en kunstenaars aan het woord: waaronder Han Steenbruggen (directeur museum Belvédère, Heerenveen), kunstenaar Ruben van Veen en kunsthistoricus Marguerite Tuijn, om hun bewondering voor het werk van Mankes te duiden en zijn werk van context te voorzien in het bijzonder waar het gaat om bezieling.

Ikzelf heb genoten van de bijdrage van Pieter Jan Knorr, beeldend kunstenaar uit het Groningse Doezum, en zelf een begenadigd vertolker op doek van de rauwe realiteit waarin schoonheid verborgen ligt.

Marmot

Graag eindig ik met een quote van Jan Mankes uit de documentaire, in een brief aan Annie van Beuningen, een goede vriendin van hem en kunsthistorica, die Mankes vlak voor zijn dood aan haar schreef. Met een voice over van Jaap aan het slot van deze prachtige en gepast ingetogen documentaire.

“Maar Annie, je weet hoe hartstochtelijk ik de laatste tijd over mijn werk kan zijn. Ik moet bedenken, dat een grote waarschijnlijkheid bestaat dat wat ik maakte mijn levenswerk zou blijven. Mijn hele leven heb ik geofferd aan dat ene, schilderen. Niet dat ik iets anders kon. Maar nu denk ik na en vraag ik me af, is het wel van enige betekenis geweest wat ik deed? Is het iets, of is het inderdaad veel wat ik de mensen gegeven heb?”

De documentaire ‘Voelbaar Licht’ is te koop voor 10 Euro via Vimeo.

De site voor films en filmmakers:

<https://vimeo.com/689636143>

Je kunt de documentaire opvragen via een link bij jaapmees@online.nl

Je/u krijgt dan een wachtwoord.

There is also a version with English subtitles: ‘Tangible Light’.

Please register at: jaapmees@online.nl.

You will get an password after payment of 10 Euro.

Zie ook: www.free-spirits-film.eu

Ludo Mees, Email: lmees@amg-nv.com

Oude witte geit

Stichting Van der Dussen van Beeftingh Fonds, Familiefonds van de familie Mees.
Doelstelling: Het ondersteunen van leden van de familie Mees.

Waar is de ondersteuning voor bedoeld?

*1- Voor hulp aan mensen met financiële problemen in het dagelijks leven. Dit is onze eerste focus. Behoeftte aan financiële hulp kan verschillende oorzaken hebben en kan tijdelijk of structureel zijn.

*2- Voor een bijdrage aan opleiding, cursus, bijscholing, stage of studie(reis).

*3- Voor een bijdrage aan restauratie of aanschaf van een belangrijk voorwerp of onmisbaar instrument.

*4- Voor een bijdrage aan een bijzonder doel, zoals bijvoorbeeld een vrijwilligers project op cultureel, kunstzinnig, maatschappelijk of wetenschappelijk gebied, waar een familielid persoonlijk bij betrokken is en die dit, behalve met eigen, praktische inzet ook financieel wil steunen.

*5- Voor een zogenaamd 'Jonge-Mezen-Project'. Hierbij kunnen jonge Mezen, of kinderen van 'Mees-Moeders', een bijdrage vragen voor een speciaal project op het gebied van bijvoorbeeld kunst en cultuur, wetenschap en extra studie, maatschappelijke projecten en sport.

Wij willen jonge Mezen aanmoedigen om de vleugels uit te slaan, de horizon te verbreden, levenservaring op te doen of om zich in te zetten voor anderen.

Wij denken dat Sara Anna Barbara van der Dussen van Beeftingh - Mees, de 'oermoeder' van dit fonds (1797-1880), als ze nu leefde, zich zou verheugen als door haar schenking ook jonge mensen ervaringen opdoen waar ze hun verdere leven plezier van kunnen hebben.

Wie in aanmerking wil komen voor een bijdrage uit het fonds, wordt gevraagd ons liefst per email een brief te sturen met een beschrijving van de situatie en het probleem (in geval *1), de opleiding, cursus of studie(reis) of het project met een inschatting van de kosten, de eigen bijdrage en het tekort, een korte toelichting en motivatie.

Daarna volgt een gedetailleerd traject met het bestuur. In alle gevallen beslist het bestuur.
Een verslag(je) in de Kroniek wordt op prijs gesteld.

Met hartelijke familiegroet,

Madeline ter Horst-Mees, voorzitter, Email: madelineterhorst@gmail.com , 0651808268
Joost Mees, penningmeester, Email: joost.mees1@gmail.com

Foundation Van der Dussen van Beeftingh Fund
A Mees Family Fund

Mission: Financial support to members of the Mees family.

What kind of support?

1. To help those who are having financial problems in daily life. This is our first goal. Financial need may be caused by different circumstances, temporary or structural.
 2. To contribute to the cost of training or retraining, internships, or study abroad.
 3. To contribute to the restoration or purchase of an important object or indispensable instrument.
 4. To contribute to a particular objective such as, for instance, a volunteer project of a cultural, artistic, social or scientific nature, with which a family member is personally engaged and which she or he wants to support not only by personal commitment, but also financially.
 5. To support so-called "Young Mees Projects." This means that young family members, including children of "Mees Mothers," can apply for a contribution to a special project, for instance, in the arts or sciences, additional study, a social project, or sports.
- We want to encourage young family members to spread their wings, broaden their horizon, gain life experience, or make a commitment to help others.

We think that, if she were alive today, Sara Anna Barbara Van der Dussen van Beeftingh - Mees, the founder of this Fund, would rejoice if she could see that young people also benefit from her donation by gaining experiences that are important for the rest of their lives.

If you want to be considered for a contribution from the Fund, we ask that you send an application, preferably by email, with a description of the situation or problem, the training, course, or study abroad, with an estimate of the cost, your own contribution and the deficit, a brief explanation and the reason why you want to do this. This will then be reviewed by the Board which will make the final decision. A (small) report in the Chronicle is appreciated.

Warm Family greetings,

Madeline ter Horst - Mees, President, Email: madelineterhorst@gmail.com, +31651808268
Joost Mees, Treasurer, Email: joost.mees1@gmail.com

Sarah van Seters' journey in Australia

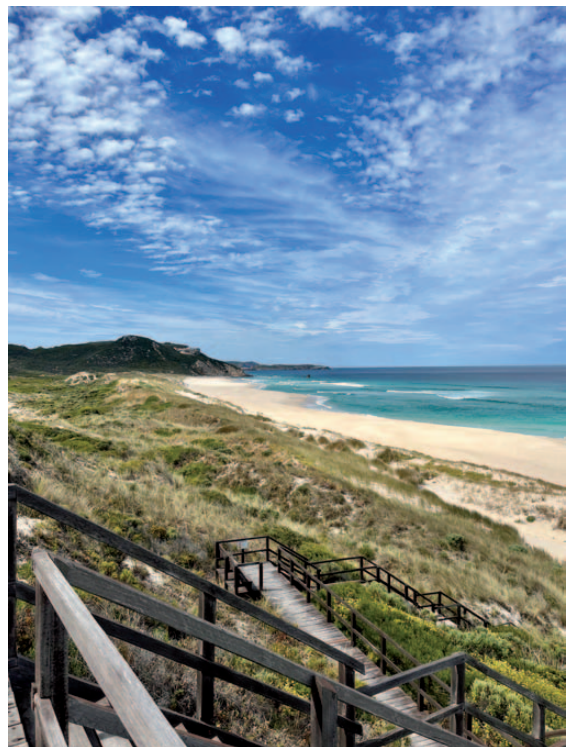
My name is Sarah van Seters and I am 24 years old. In September 2023, after 5 years of working at a Vancouver-based architecture firm, I decided I wanted to take a break to do some travelling. I got the opportunity to go to Australia and New Zealand in the fall. After coming home for Christmas, I immediately applied for my 1 year Working Holiday Visa so I could return to Australia to live and work. The Mees Family Fund was very generous in funding my flight back to Australia. I have been here 2 months now and have travelled extensively already. Firstly, I did a road trip through Western Australia and South Australia, then I worked on a dairy farm near Melbourne, before flying to Far North Queensland and then ultimately settling on the west coast, where I had plans to work in hospitality.

Fremantle

I commenced my travels on the west coast, exploring some of the most beautiful beach towns. I rented a car and bought camping gear and set out on an epic adventure of camping in jungles and beaches and small inland towns, while driving along some incredible scenic coast lines. The road trip started in a town called Fremantle, which soon became one of my most favourite places in the world. After departing Fremantle, I travelled down the coast passing through Busselton, Margaret River, Walpole, Denmark, Albany, Esperance, Cape La Grande and back inland through small towns, my favourite being the town of York, which had one of the best collections of Victorian and Edwardian architecture in Western Australia, alongside Fremantle.

Dairy farm

After Western Australia I travelled to South Australia where I drove from Adelaide to Melbourne along the Great Ocean Road which was a truly magical experience. Arriving in Melbourne, I was so impressed by the amazing food and street art it offered. After the road trip it was imperative to find some employment and I was especially eager to experience life on a farm, an authentic Australian experience and also a total contrast to my life in a major city. East of Melbourne in the Gippsland region of Victoria is a small town called Bena where I worked on a dairy farm. The farm life was an invaluable and humbling lesson, the early 4am rises and long days ending at 7pm was especially challenging. However, I learned various farm tasks from milkings, cattle feeding, herding cows, feeding calves by hand and cleaning tasks around the farm. Farm life is incredibly difficult and I especially have an extraordinary respect for those in the agricultural industry.

Uluru

Nevertheless, as the winter months were drawing in, I felt it was necessary to chase the sun, a high priority for a cold Canadian, and so I travelled to a small beach town called Cairns in the state of Queensland. Cairns

is home to the Great Barrier Reef and the Daintree rainforest, one of the oldest rainforests in the world. This magical little town gave me clarity on what I desired for my next chapter. I knew I wanted to find work and try living somewhere long term; I therefore knew the place for me was my old favourite spot, Fremantle. So I booked my flight back to Fremantle in the hope of finding work in a café or bar there. During my flight back to Fremantle, I was incredibly fortunate to view Uluru from the air. Uluru, previously known as Ayers Rock, is a large sandstone rock in the middle of the Northern Territory and is said to have started forming around 550 million years ago, but more importantly it is a sacred site to the indigenous people of Australia, I am so grateful to have seen such an iconic and extraordinary site.

Sarah van Seters
North Vancouver, BC, Canada, Email: sarahvanseters@gmail.com

Dog Beach

Finally, as I begin to write this article from Fremantle, I am truly excited to settle down for a bit here and to enjoy daily life of living in a small Australian beach town. Fremantle has amazing architecture, bars and cafes, beaches and sweet neighbourhoods. I have already discovered my favourite coffee shop, an Italian deli and beach called Dog Beach. I am so grateful for the opportunity to experience living and working abroad.

And while Fremantle holds my heart, my yearning for adventure has me looking at travel sites for Indonesia. Both my grand-parents, Peter Mees and Mienke Mees (van Hoogstraten) lived there as children and teenagers. Their world changed forever when the Japanese occupation began and their life in the Japanese concentration camps began. I have begun to explore my grand-mother's diary of her camp years. Her drawings help me to understand what that might have looked like.

This chapter of my life, one that began in Australia and will take me to many more adventures yet, will be one I will never forget.

Adam Bow is composing music for videogames

My name is Adam Bow, and this will be my second time appearing in this magazine. The first would have been around about 10 years ago, when I was just about to start studying music composition at the New Zealand School of Music in Wellington. 10 years later, I'm lucky enough to say that I have made a career with music, composing scores for the video-game industry. I finished university in 2016, graduating with a Bachelors of Composition with first class honours.

In 2017, I took a part time job teaching music theory at my old high school, Rotorua Boys' High, to support myself while writing a body of work to break into the industry. After 3 years of splitting my time between composing and teaching, I had signed on to work for a couple of smaller indie games and had built a sizable backlog of music to show to game developers.

Sweden

In late 2019, I made the move from my hometown of Rotorua, New Zealand to Väckelsång, Sweden to live at “Spelkollektivet”, a game developers collective. Here, game developers from all over the world would go to live together in a huge property, which once was an old retirement home, to work on their games and meet like-minded people. This was the perfect opportunity for me to network, as well as travel abroad, which I had never really done up until that point. Väckelsång is a lovely small town in the south of Sweden, just south of the city Växjö. It's surrounded by forests and lakes, and the peaceful suburbs are filled with the pretty red and white houses, typical of the region. The year and a half I lived here were some of the best times of my life. People coming and going after a month or two was pretty common at Spelkollektivet, but I was lucky enough to have close friend groups my entire stay.

Game company

Two of those friends are Oak and Leene, from Estonia. They own a game company called Placeholder Gameworks, and brought me on board to write music for their game Death and Taxes, which became my first commercial release in early 2020. Our relationship has continued since then, and I am currently working on two different games that Placeholder Gameworks are developing.

Following my time in Sweden, I moved to Edinburgh, Scotland with two close friends I met at Spelkollektivet. While I was there, I made plans to visit family in Amsterdam and Groningen, but those plans fell through due to covid-19. It's been many years since I've seen any of the Dutch family, so that was quite upsetting! As of early 2022, I've been back home in Rotorua, living with my sisters Nicki and Jamie. My career writing music for games is progressing, as well as my competence as a composer. I am very grateful for the support from the Mees foundation, which has allowed me to purchase the computer component upgrades I needed to keep up with the increasing scale and complexity of the music that I am writing.

Adam Bow, Email: adambowmusic@gmail.com

Nicki Bow studying for Midwife in New Zealand

My name is Nicki Bow, daughter of Christine Mees and granddaughter of Diana and Geraad Mees.

I have always been interested in birth – and have a passion for caring for mothers and babies.

Studying Midwifery is something I've wanted to do since I was young, but until now I have been working and travelling all over the world. I am now 26 years old and settled back home in Rotorua, New Zealand, where I am in the middle of my first year at university. The degree is 4 years long, with a mix of theory-based study and practical placement experience. I am currently sitting papers in anatomy, physiology, lifespan, development and communications.

While studying, I am working part-time as a café manager, meaning my schedule is pretty full every day. I live with both of my siblings, Jamie and Adam, as we have all returned to our hometown to assist in caring for our elderly Oma and disabled mother. Rotorua is a beautiful town to live in, with an abundance of forests for walking and lakes for swimming and relaxing. I feel so grateful to be able to live here and study towards working in a career that I feel passionate about. Recently, I was blessed to be able to support one of my closest friends through her pregnancy and the birth of her son, Theo (pictured), and it has only further reassured me that I am on the right path and will be so fulfilled in my career.

Nicki Bow, Email: nickibow@live.com

Grote overzichtstentoonstelling Vermeer in Rijksmuseum

Dé culturele gebeurtenis van het jaar is de grote overzichtsexpositie van Johannes Vermeer in het Rijksmuseum. Bijna zijn complete werk is er te zien: 28 van de 37 schilderijen. Verzameld vanuit diverse musea uit verschillende landen. De expositie was al binnen enkele dagen uitverkocht. Vanaf 1 april hangt de bekendste in Amsterdam geëxposeerde Vermeer, 'Het Meisje met de Parel', weer in het Mauritshuis in Den Haag.

Thoré

Als de Franse journalist Theophile Thoré er niet geweest was in de 19e eeuw, waren er wellicht nooit werken van Vermeer te zien geweest. Thoré heeft in die tijd tweederde van Vermeer's oeuvre geïdentificeerd en vervolgens openbaar gemaakt. Hij redde Vermeer hierdoor van de vergetelheid. In de jaren erna werd de schilderkunst van Vermeer steeds populairder.

Omdat er in die tijd nog niet zo veel informatie was als nu, weten wij niet heel erg veel van deze meest beroemde Nederlandse schilder, samen met Rembrandt en van Gogh. Vermeer leefde van 1632 tot 1675 in Delft, waar hij zijn leven lang woonde. Zijn ouders waren eigenaar van een herberg: 'De Vliegende Vos'. Vermeer nam deze herberg waarschijnlijk over om wat bij te verdienen met zijn schilderen. Ook handelde Vermeer in kunst, net als zijn vader. Hij was getrouwd met Catharina Bolnes en kreeg 14 kinderen, waarvan 11 het overleefden. Niet ongevoel voor die tijd zonder penicilline en goede medicijnen. Sinds kort is bekend dat Vermeer een mecenas had in de persoon van Maria de Knuijt. Zij bezat minstens 21 van zijn schilderijen.

Gezicht op Delft.

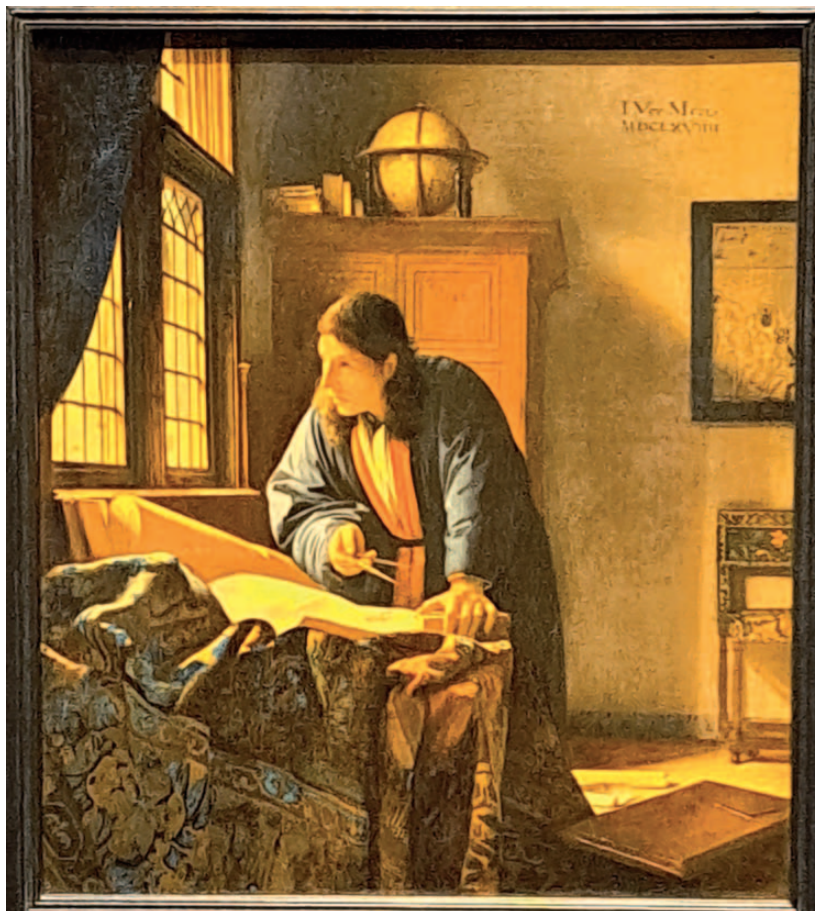
Lichtbron

Wat maakt Vermeer zo bijzonder? Als je door de zalen met donker gekleurde wanden van het Rijksmuseum loopt, vallen er een aantal dingen op. Afgezien van 'Gezicht op Delft' (zie foto 1) en 'Het Straatje' zijn de meeste werken binnenshuis geschilderd. Meestal wordt er een vrouw afgebeeld, die een brief aan het lezen of schrijven is, of een muziekinstrument bespeelt. De hoofd lichtbron is vaak een raam, meestal aan de linkerkant. Het licht is erg zorgvuldig en vakkundig geschilderd. De stofuitdrukking van de kleding en bijna altijd aanwezige tapijten en andere decoraties is subliem. Het is bekend dat Vermeer lang aan een schilderij werkte, soms wel twee jaar.

Frick Collection

Frappant is ook, dat het schilderij meestal een verhaal vertelt, waarbij de toeschouwer zelf zijn fantasie kan gebruiken. Over toeschouwers gesproken, zij worden in specifieke timeslots toegelaten, zodat je niet eerst in de rij hoeft te staan, om een schilderij echt goed te kunnen bekijken. Bijna alle bezoekers fotograferen de schilderijen met hun smartphone. De schilderijen konden alleen bij elkaar gebracht worden, omdat de Frick Collection, een museum in New York, ging verbouwen. Hierdoor konden de drie Vermeers van de Frick, galerie, die meestal niet worden uitgeleend, naar het Rijksmuseum. Samen met drie werken van Vermeer uit het Mauritshuis in Den Haag en vier uit het Rijksmuseum. Het begin was gemaakt, de andere schilderijen volgden.

De Geograaf

Meesterschap

Nog nooit waren er zoveel kunstwerken van Vermeer bij elkaar te zien, dat zal ook niet zo snel weer gebeuren. Een van de mooie dingen bij deze unieke expositie, is het ontdekken van werken die je niet kent. En schilderijen zoals 'De Geograaf' (foto 2) in het echt te zien. Tot mijn favorieten behoort het spontane 'Meisje met de parelketting' en mijn topfavoriet is 'Meisje leest een brief voor open raam' (foto 3). Alles wat Johannes Vermeer zo groots maakt zit hierin: een aandachtig lezend meisje, een mooie lichtval, een fijne stofuitdrukking en oog voor detail, welke zijn meesterschap tonen.

Jaap Mees, Email: jaapmees@online.nl

Meisje leest brief voor open raam

Alexine Sakkers: creating ‘room for improvement’

My name is Alexine, and with the help of the van der Dussen van Beeftingh fund, I have been able to work on writing and producing my debut EP. The first project that I will professionally release as an artist, under the name of Alexine.

I started making music when I was fifteen. Teaching myself how to play guitar, and the basics of music production. This quickly grew into a passion and something that I wanted to pursue fully. After finishing high school, I started studying music production at ‘Master the Mix’ in Hilversum, where I spent two years learning how to fully produce songs from scratch, including mixing and mastering. While also learning about music rights and how to market yourself as an artist. I am currently studying songwriting at Codarts, the conservatory of Rotterdam and am focusing on finishing and releasing my first project as an artist.

The EP ‘Room for Improvement’ consists of five songs made with a mix of instruments like guitar, piano and electronic instruments/sounds like synthesizers and sound effects. I have personally written, composed, recorded, and produced these songs, and the process looked and is looking a little like this:

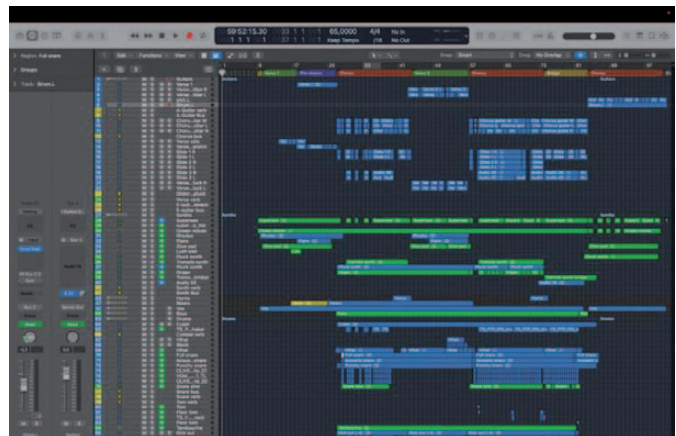
Part 1 – Writing:

I started writing the EP on the 1st of January 2022, exactly at the start of the new year. While I did not know that this would be the starting point, I knew that I wanted to release a small collection of songs some time to start my career as an artist. On New Year’s Day I wrote the first song of the EP: ‘dreaming never felt so good’, an explosive pop/rock song about insecurity. The other four songs of the EP were written between January and May/June 2022. These songs cover a mix of subjects like time pressure, sexism, or bullying.

Part 2 – Recording and Producing:

I produce my music in Logic Pro, an app on the computer which allows you to record sound and compose/produce these into a fully developed song. It looks and works a little like an old 24 track tape-recorder which was used in recording studios back in the day. But in Logic Pro, you can create as many tracks as you want, and make a big and complex composition (pic 1). The app also has a digital library of instruments and sounds like pianos, synthesizers, drum samples etc. Therefore, you don’t need to have every

instrument at hand to be able to make a good production. Since most of my tracks are produced digitally, I do not need a big recording studio. However, acoustic guitars and vocals still need to be recorded with a good microphone in an isolated room. My solution: My parents’ walk-in closet. Filled with clothes that dampen sound from the in and outside. Perfect for recording guitars and vocals.

Pic 1: One of my Logic Pro projects (of the song dreaming never felt so good) which shows the different tracks (every block is a different piece of audio) ±100 tracks.

Acoustic and electric guitars play a big role in my compositions. This is why it was important to me to invest in a good, high-quality guitar. With the help of the family fund, I was able to buy a beautiful acoustic guitar from Taylor (pic 2). The guitar has a warm but open and bright sound with a lot of depth. Perfect for recordings and live performances.

After writing ‘dreaming never felt so good’ I almost immediately started producing the song. This was trial and error, and a lot of experimentation and learning about recording and the technical side of producing. After a month I was done with the first draft of the song. Perfectly on time for my audition at Codarts

(the conservatory of Rotterdam) where I am currently studying songwriting. From February until now, I have finished four of the five songs of the EP. And the first one will be released somewhere between the end of June and the start of July.

Pic 2: My guitar

Part 3 – Visuals and The release:

The EP will be released through a waterfall of the singles. I plan to do this because it allows me to create multiple opportunities to promote myself and my music. I mainly do promotion through Instagram, TikTok, YouTube and Facebook under the name of alexine. music or alexine. On my pages I share videos on the recording process of the EP, snippets of my own material in an acoustic setting, and covers.

Every single that will be released separately needs visuals. This consists of a single cover for streaming platforms, photo and video material for social media and a press kit. Len Land, a photographer and acquaintance of mine had shot/is shooting these. And with the help of color and set design, I am planning to realize my visions for each single.

Pic 3: The cover of one of the singles that will be released in the fall of 2023

Creating this EP has been a journey and helped me shape myself as an artist and my style in music. I have learned and am learning a lot from this project and am really happy with what I could create.

Alexine Sakkers, Email: alexine.sakkers@gmail.com

NOS Nieuws • Maandag 27 maart, 17:33

Vrouw meer werken, man meer zorgen? Overheid begint campagne

*Anna Mees
redacteur Online, NOS*

Veel vrouwen werken in de zorg en het onderwijs in deeltijd, en dat zijn nu juist sectoren met grote personeelstekorten. De overheid ziet graag dat vrouwen meer uren gaan werken. Maar tegelijk is er een groot tekort aan kinderopvangplekken en de zorg voor de kinderen komt nog steeds vooral op vrouwen neer. Met een nieuwe campagne probeert de overheid vrouwen te verleiden om meer te gaan werken. In filmpjes komen vrouwelijke zorgmedewerkers aan het woord die hun contract uitbreiden en daar tevreden over zijn. De overheid legt nu veel verantwoordelijkheid bij vrouwen zelf neer, zegt Mara Yerkes, hoogleraar sociaal beleid en sociale ongelijkheid aan de Universiteit Utrecht. “Er is weinig aandacht voor andere aspecten zoals kinderopvang, ouderschapsverlof, de rol van werkgevers en de cultuur rondom werk en zorg.”

Verantwoordelijkheid delen

Twee op de drie moeders die in deeltijd werken zouden meer uren willen maken, bijvoorbeeld als werk beter gecombineerd kan worden met het privéleven. En daar wringt de schoen. Nog geen een op de tien stellen verdeelt werk en de zorg gelijk, blijkt uit de *Emancipatiemonitor* van het Centraal Bureau voor de Statistiek (CBS). Bij verreweg de meeste stellen werkt de vrouw minder en zorgt ze meer.

Jens van Tricht, die met zijn organisatie Emancipator “maatschappelijke normen voor mannen en mannelijkheid” wil veranderen, zou dat graag anders zien. “Er is een enorm onderbenut zorgpotentieel bij mannen in de samenleving”, zegt hij, verwijzend naar *onderbenut arbeidspotentieel bij vrouwen*. Volgens hem zouden meer mannen in de zorg kunnen werken en ook meer voor kinderen en het huishouden kunnen zorgen.

‘Ga het gesprek aan’

Het is vooral de bedoeling dat vrouwen het gesprek ‘aan de keukentafel’ en met hun werkgever aangaan, zegt minister Van Gennip van Sociale Zaken in het NOS Radio 1 Journaal. “Hoe kunnen we nou met elkaar die taken tussen privé en het werk beter verdelen en zorgen dat mensen die het willen, meer uren kunnen werken? We moeten uiteindelijk zowel al die mantelzorg en zorg voor kinderen voor elkaar krijgen, als samen Nederland open houden.”

Zo zouden werkgevers roosters kunnen veranderen. In de thuiszorg beginnen medewerkers bijvoorbeeld om 07.00 uur, als de kinderopvang nog niet open is. En duren diensten vijf uur, waardoor medewerkers met vier dagen werken op 20 uur en niet bijvoorbeeld op 32 uur uitkomen.

Tijd en ruimte voor vaders

Ook roept Van Gennip vrouwen op om na te denken over hun financiële positie. “Parttime werken is prima, als het jouw keuze is omdat het past bij je leven, maar realiseer je wat het doet met je pensioen, met je financiële onafhankelijkheid. Scheiden, overlijden, je weet niet wat er nog gaat gebeuren.”

Een derde van de vrouwen in Nederland is *niet economisch zelfstandig*. Ook is er nog steeds een *loonkloof*. Wel gaat het, zij het langzaam, beter met de emancipatie van vrouwen in Nederland.

Maar de maatschappelijke norm is hardnekkig. Vier op de vijf Nederlanders vindt dat moeders met kinderen tot vier jaar hooguit 28 uur per week zouden moeten werken (CBS). Ook wordt nog steeds gedacht dat moeders beter voor kinderen kunnen zorgen dan vaders.

“Als vaders de tijd en ruimte krijgen om zelf meer voor hun kinderen te zorgen, geloven ze meer in hun eigen kunnen en zijn ze meer geneigd om meer tijd met hun kinderen te zijn”, zegt hoogleraar Yerkes op basis van Australisch onderzoek.

Tegen de organisatiecultuur in

Sinds een paar jaar is het partnerverlof in Nederland uitgebreid, een week volledig betaald en nog vijf weken voor 70 procent van het inkomen. “De tijd net na de geboorte is sterk bepalend voor hoe mannen en vrouwen

de zorg verdelen. Als daar geen afspraken over worden gemaakt, zeker als vrouwen weer gaan werken, dan blijven vrouwen over het algemeen meer zorgtaken doen.”

Toch verandert er iets, zegt Yerkes. “Het betaalde verlof leidt voor sommige groepen wel degelijk tot verandering. Mondjesmaat wordt het makkelijker voor vaders om tegen de organisatiecultuur in te gaan, de maatschappelijke normen uit te dagen en te zeggen: ‘luister, ik kan ook zorgen en wil dat wel.’ Dat kan vrouwen de ruimte geven om meer te gaan werken.”

Veel vrouwen hebben het idee dat het niet loont om meer te gaan werken, zegt het ministerie van SZW. Maar dat klopt niet. Slechts 4 procent van de werkenden betaalt over elke extra verdiende euro meer dan 70 procent belasting, schreef minister Van Gennip vorige maand aan de Tweede Kamer. “Voor een op de vijf werkenden is de marginale druk lager dan 40 procent en twee derde heeft een marginale druk tussen 40 en 60 procent.”

Anna Mees, Email: a.c.mees@gmail.com

Lot van Neerbos: Mijn opleiding tot Ranger in Zuid-Afrika

Eerst zal ik mijzelf kort introduceren. Ik ben Lot 22 jaar, een dochter van Annemijn Dorhout-Mees. In januari heb ik mijn bachelor Applied Mathematics aan de Rijksuniversiteit Groningen afgerond. Ik heb mijn studie met heel veel plezier volbracht, maar ik merkte dat mijn passie voor natuur en milieu altijd onvervuld bleef. Daarom besloot ik om in Zuid-Afrika een opleiding tot Ranger te volgen.

Afrikaanse wildernis

In februari begon mijn onvergetelijke reis naar de Zuid-Afrikaanse bush, waar ik een maand zou verblijven voordat ik mijn avontuur in maart voortzette in het betoverende Botswana. Elke ochtend werd ik wakker bij zonsopgang, samen met mijn medestudenten, klaar voor een dag vol spannende ontdekkingen in de Afrikaanse wildernis. Onze instructeurs, ervaren Rangers met jarenlange ervaring in ‘s werelds beste wildreservaten, begeleiden ons tijdens dit avontuur. Ze deelden vol passie en deskundigheid hun diepgaande kennis over alle facetten van het ecosysteem, van de kleinste insecten tot de majestueuze roofdieren die de wildernis bevolken. Niet alleen leer ik over de diverse dieren- en plantensoorten die in deze prachtige omgeving leven, maar ook over de ingewikkelde balans die ervoor zorgt dat dit unieke landschap behouden blijft.

Lot van Neerbos

Bewustzijn

Elke dag kregen we lezingen over verschillende onderwerpen, zoals klimaat, weer en geologie. Ik ben vastbesloten om actief bij te dragen aan het behoud van de natuur en het vergroten van het bewustzijn onder mensen over de pracht en kwetsbaarheid van onze planeet. Ik koester de wens om mijn studie en de kennis die ik tijdens mijn Ranger opleiding opdeed te combineren, en zo een brug te slaan tussen wetenschap en natuurbescherming.

Ik ben ontzettend dankbaar voor de kans die ik heb gekregen en wil graag mijn diepe waardering uitspreken naar de stichting van der Dussen van Beeftingh, die mij financieel heeft gesteund tijdens deze onvergetelijke opleiding. Deze ervaring heeft me niet alleen verrijkt met kennis, maar heeft me ook de motivatie gegeven om anderen te inspireren en hen bewust te maken van de pracht en kwetsbaarheid van onze planeet.

Lot van Neerbos, Email: lot-vanneerbos@live.nl

Bas Mees kon zich ontwikkelen als bestuurder bij AIESEC.

Mijn naam is Bas Mees, ik ben 25 jaar en studeer sociologie en woon in het mooie Rotterdam. Dankzij de bijdrage van het Familiefonds kreeg ik de mogelijkheid om mijn studie een jaar opzij te zetten en mezelf te ontwikkelen tijdens een jaar als fulltime bestuurder bij AIESEC. Ik ben het Familiefonds hier erg dankbaar voor.

Vorig jaar Mei werd ik gekozen om een jaar lang onderdeel te zijn van AIESEC in Rotterdam. AIESEC is een internationale, door jongeren gerund en geleide, non-profit organisatie die jongeren helpt aan interculturele stages en vrijwilligerswerk. Het is de grootste jeugdorganisatie ter wereld, die jongeren in staat stelt een vooruitstrevende sociale impact te maken.

Beter begrijpen

Het voornaamste doel van AIESEC is om wereldwijde vrede te brengen door zogenaamde 'cross-cultural understanding'; wanneer men elkaar beter leert begrijpen over verschillende culturen, gebruiken en waarden zullen we steeds beter

begrijpen waarom we de dingen doen. Oorlog en conflicten zijn nog te vaak het resultaat van onbegrip en onwetendheid. Wij geloven dat de jongeren de toekomst hebben en dat, door hen leiderschapskwaliteiten aan te leren, ze onze visie door kunnen geven aan verdere generaties.

2e van rechts Bas Mees

Stage buitenland

In mijn functie was ik verantwoordelijk voor de uitgaande studenten die een stage in het buitenland wilden doen en leidde ik een team van 5 parttimers. Samen met mijn team spraken we veel studenten, die in het buitenland stage wilden lopen; soms omdat ze hun CV wilden opleuken, het moest vanwege een exchange binnen hun studie of omdat ze zich heel erg konden vinden in de waarden en waar AIESEC voor staat.

Sri Lanka

Zo hebben we bijvoorbeeld een meisje kunnen begeleiden in een stage avontuur in Sri Lanka. Door zich te begeven in een totaal andere cultuur en uitdagende omgeving leerde ze zich aan te passen en te werken naar de gewoontes van het land. Ik heb zelf erg geleerd hoe je een team het beste kan leiden, hoe je anderen kan motiveren, hoe het is om in een team samen aan een gemeenschappelijk doel te werken en hoe ik tegenslagen om kan draaien in iets positiefs.

Ik heb elke week team meetings voorbereid voor mijn team, waarin ik ze bepaalde dingen heb geleerd, ik heb met iedereen een op een doelen opgesteld voor het jaar en vele feedback sessies gehad waar je erg veel aan hebt. Tijdens nationale conferenties kregen we workshops van uiteenlopende bedrijven en heb ik erg veel nieuwe mensen mogen ontmoeten en leren kennen.

Allemaal leerzame ervaringen, die ik mee kan nemen in mijn verdere ontwikkeling. Ik ben trots en dankbaar dat ik dankzij het Familiefonds een klein beetje heb kunnen bijdragen aan het groter geheel van AIESEC International, die opereert in meer dan 100 landen wereldwijd. Aangezien wij fulltime op kantoor zaten en hier niet voor betaald kregen, heeft de bijdrage van het fonds mij meer vrijheid gegeven in het vervullen van de functie en bij een conferentie met AIESEC Nederland.

Bas Mees, Email: bas.mees@live.nl

Feyenoord met grote afstand landskampioen 2022-2023

Twee wedstrijden voor het einde van de competitie heeft Feyenoord de landstitel al binnengehaald. Met 8 punten voor op nummer twee PSV en 16 op aartsrivaal Ajax (één wedstrijd minder gespeeld). De beslissingswedstrijd wordt overtuigend met 3-0 gewonnen tegen Go Ahead Eagles, in de al tijden uitverkochte Kuip. Het kampioenschap is veroorzaakt door een mix van wilskracht en teamspirit in een zorgvuldig samengestelde topfitte spelersgroep. Met als architect van het succes de sympathieke coach Arne Slot en zijn technische staf. Een allesbepalende zet van toenmalig technisch directeur Frank Arnesen is het geweest om Slot aan te stellen in 2021.

Feyenoord verloor dit seizoen maar één keer in de competitie, tegen PSV uit met 4-3. Later blijkt dat de corner waaruit PSV vlak voor tijd scoorde geen hoekschop was. Heel bijzonder om eigenlijk ongeslagen te zijn een heel seizoen.

Doelstelling

Voordat het seizoen begon, zei trainer Arne Slot, dat de doelstelling voor Feyenoord was om aan te haken bij Ajax en PSV. Vorig jaar werd Feyenoord derde met een straatlengte achterstand op Ajax en PSV. Die clubs hebben ook een veel groter budget dan Feyenoord. Ajax dit seizoen 160 miljoen, PSV 85 miljoen en Feyenoord 80 miljoen. Deze titel laat zien, dat geld niet alles bepalend is. Slot heeft er voor gezorgd dat Feyenoord attractief, aanvallend en vernieuwend speelt. Iedere speler weet precies wat hij moet doen in het veld.

Intelligent

Typerend voor Arne Slot is, dat hij bij de persconferentie na afloop van de 'finale' Feyenoord – Go Ahead, zijn volledige staf laat aanschuiven. Met zijn assistenten Marino Pusic, John de Wolf, Sipke Hulshoff en keeperstrainer Khalid Benlahsen. Slot is niet alleen technisch en tactisch een uitstekende trainer, maar eveneens erg intelligent. Hij blijft bescheiden en gaat met Noordelijke nuchterheid niet naast zijn schoenen lopen. En dat na alle lof. 'Succes kent vele vaders, maar tegenslag is meestal wees'.

Arne Slot wordt gejonast

Groot hart

Ook is Slot een man met een groot hart. Een van de hoogtepunten van de live uitzending op ESPN gisteren, is zijn reactie op de emotionele ter aarde storting van aanvoerder Orkun Kökcü na afloop van de wedstrijd. Hij rent direct naar hem toe en geeft hem een warme omhelzing. Kökcü, één van de uitblinkers dit seizoen, investeerde veel in zichzelf met extra fysieke trainingen. Heel knap is het, dat in de Ramadan Kökcü en ploeggenoot Idrissi het vol hielden als topsporters, met wekenlang voeding en drinken op beperkte tijden.

Scoreverloop

Het score verloop van de ‘finale’ is aldus: na 15 minuten scoort Oussama Idrissi de o zo belangrijke openingsgoal. Drie minuten later maakt topspits Santiago Gimenez 2-0, en de mooiste van de dag: 3-0, door de rappe Braziliaanse aanvaller Igor Paixão. Je zou pagina's vol kunnen schrijven over het Feyenoord van 2023. Nadat vorig seizoen de Conference League finale was behaald, vertrokken sleutelspelers als Malacia, Senesi, Toornstra, Sinisterra, Dessers en Linssen. Daarvoor in de plaats zijn nieuwe spelers erg zorgvuldig gescout en geselecteerd, ook op hun karakter.

Coach Arne Slot omhelst aanvoerder Orkun Kökcü

Geertruida

Nieuwe aanwinsten uit alle windstreken zijn: Giménez (Mexico), Hancko (Slowakije), Szymanski (Polen), Paixão (Brazilië), Lopez (Peru), Dilrosun (Nederland), Bullaude (Argentinië) en Danilo (Brazilië). Zeker genoemd moet worden de doorbraak van verdediger Hartman (eigen kweek) en de komeetachtige ontwikkeling van middenvelder Wieffer. Voetbal op zijn best verbreedert, en dit is in hoge mate te zien bij dit team van Feyenoord. Dankzij inspirator Arne Slot, die het beste bij al zijn spelers naar boven haalt. De sleutelwedstrijd dit seizoen is de uitoverwinning van Feyenoord van 2-3 op Ajax in de Johan Cruyff Arena. Met de winnende goal (2-3) van Lutsharel Geertruida als hoogtepunt. Geertruida, kind van de club, is hét symbool voor de onverzettelijkheid, de kracht en de klasse van de kersverse kampioen Feyenoord. Een onverwacht en fantastisch resultaat, dat werkelijkheid is geworden.

Jaap Mees, Email: jaapmees@online.nl (gepubliceerd in Reporters Online en Blendle o.a.)

FINANCIEEL VERSLAG 2022 S.G.M.

Beste familielid,

Het is een eer om met jullie het eerste financiële jaarverslag en mijn eerste bevindingen te delen.

De kroniek die je nu leest kost 20 euro inclusief verzendkosten. In het totaal worden er 250 gemaakt.

De contributie inkomsten zijn met 40% gedaald vergeleken met 2022.

We hebben gelukkig reserves. We willen echter binnen 2 jaar nog een familiedag organiseren, waar we ook weer geld voor nodig hebben.

Mijn vraag aan jullie is om een jaarlijkse Periodieke Overboeking te maken van minstens 25 euro naar rekening ABN AMRO: IBAN nummer NL82 ABNA 0255 0505 93. Bic no: ABNANL2A.

Joris Mees

FINANCIEEL VERSLAG 2022 S.G.M.	2022
Inkomsten	
Rente	0.00
Contributies	1,705.00
Totaal Inkomsten	1,705.00
Uitgaven	
Administratiekosten	136.95
Kroniek verzenden	1,032.90
Kroniek Drukkerij	2,743.52
Reservering Mezendag	0.00
Totaal Uitgaven	3,913.37
Nadelig Saldo 2022	-2,208.37
Banksaldi per 1.1.2022	33,704.97
ABNAMRO	3,155.48
Robeco	30,549.49
Banksaldi per 31.12.2022	31,496.60
ABNAMRO	31,496.60
Robeco	0.00

Op bezoek in het Rotterdamse Stadsarchief

Lang geleden ergens in de jaren tachtig bezocht ik het familie Mees archief, dat toen nog gehuisvest was in het bankgebouw Mees en Hope aan de Coolsingel in Rotterdam. Ik herinner me dat ik door een archivaris rond geleid werd in een ondergrondse ruimte, waar je om daar te komen, allerlei stevig vergrendelde deuren door moest gaan. De ruimte stond vol met kasten met papierwerk, foto's, familiewapens, maar ook schilderijen en curiosa zoals een chaise longue van mijn grootvader Jacob Mees. De archivaris gaf mij het gevoel het bijzonder te vinden een nazaat van de familie Mees rond te leiden.

Deze herinnering komt boven bij een bezoek aan het huidige Rotterdamse archief aan de Hofdijk 651. In een modern goed geoutilleerd gebouw, staat er een chronologische geschiedenis van het Archief gedrukt op de vloer in de ontvangsthal. Aantrekkelijk gemaakt met behulp van foto's en tekeningen. Zo zien we een afbeelding van archivaris C. Schmimmelpenninck van der Oije. Hij was archivaris van 1985-1996 in de Archiefwinkel aan de Coolsingel.

Ik bezoek het Archief om te inventariseren wat er over de familie Mees wordt gearchieveerd. De Kronieken van de Mezenfamilie worden hier bewaard en zijn grotendeels gedigitaliseerd. Van 1938 tot en met 2022. (zie ook onze website www.familiemees.com) In de leeszaal bevinden zich allerlei soorten archieven. Over onze familie bevinden zich twee archieven aan de Hofdijk: een over de Familie Mees en een over de Firma R. Mees en Zoonen. Voornamelijk papierwerk en foto's, die zijn te raadplegen op de site <https://stadsarchief.rotterdam.nl>

In 1998 verhuist het archief naar de Hofdijk omdat het pand aan de Fruinstraat niet meer voldoet aan de eisen. Het huidige gebouw is ontworpen door de Rotterdamse architect H.A. Maaskant. Het gebouw is op een milieuvriendelijke wijze gebouwd. Veel aandacht is er besteed aan energiewinning en energiebesparing, onder meer door zonnepanelen op het dak te plaatsen en het verzamelen van regenwater voor het doorspoelen van de wc's. Het pand kreeg van de minister van Economische zaken het predicaat 'Nationale voorbeeldstatus duurzaam en energiezuinig bouwen'.

Het is een aanrader om het Rotterdamse Stadsarchief te bezoeken, er staan een keur aan boeken over de historie van Rotterdam, veel jaarboeken, fotoboeken, ook van het ontstaan van de stad. Je kunt er allerlei informatie opvragen aan de balie bij behulpzame mensen in de leeszaal of telefonisch van te voren. Interessant is het om te zien hoe Rotterdam er uit zag voor de Tweede wereldoorlog. Het stemt ook wat weemoedig, zoveel fraaie huizen en panden die zijn vernietigd. Helaas is dat op het moment van schrijven ook weer aan de gang in de krankzinnige oorlog van Poetin in Oekraïne.

Jaap Mees, Email: jaapmees@online.nl

Familie Philip en Madelaine

STICHTING GESLACHT MEES

GenealogieHans Mees, Neherpark 136, 2264 ZC Leidschendam, tel 070 -3866304, jr.mees@hetnet.nl

Redactie adres Kroniek: Jaap Mees, Westhaven 24b, Gouda, 0182-603701 / jaapmees@online.nl